

Sorumluluk almak ve bedel ödemek liderlik vasfının şenindedir

“Bir cemaatin iyilikleri cemaate, başarısızlıkları nasıl reisin olur?”

Başarı cemaatindir, grubundur, ekibindir, milletindir, toplumundur. Toplu başarılan işlerde kâide budur, hakikat de budur. Başarıyı tabana yaymak, her neferin başarılı olmasını sağlamak ve her ferдин işe katılımını temin etmek için ekip başkanının veya reisin ekipte “biz” rûhunu hâkim kılması şarttır. Ekibin başarılarını reis “ben” yaptım diyerek gasp edemez, “biz” yaptık der ve ekibini onore eder, ekibinin çalışma şevkini artırır; hakikati de ifâde etmiş olur.

Diğer yandan “ben” ifâdesinde enâniyet ve benlik tehlikesi vardır ki, başarıyı ve yükselişi önler. Biz ifâdesinde bu tehlike yoktur. Üstad Bedüzzaman’ın ifâdesiyle insan kendi “ben”iyle övünürse bunun adı ahlâksızlıktır; fakat ekibiyle, milletiyle, mensubu bulunduğu toplumla iftihar duyması sâlih ameldir.¹

Nitekim Kur’ân’ın da bir çok âyetiyle “biz” rûhunu hâkim kılmak istediğini görüyoruz. Cenâb-ı Hak bir çok fiilini anlatırken “ben” yerine “biz” ifâdesini kullanır. Böylece bu fiileriyle ilgili olarak görev verdiği makamları ve yetkili kıldığı melekleri motivasyon kapsamına almış olur.

Başarısızlık ise, eğer ekipte bir isyan değil, itaat varsa elbette reisindir. Çünkü itaatkâr bir ekibi reis kendi maslahatına göre yönlendirmektedir. Ekip reisin emir ve komutası çerçevesinde hareket etmektedir. Burada reisin emrini dinlemesi ekip için yeterlidir ve başarıdır. Fakat bu emrin sonucu bir başarısızlığa doğru giderse bunun bedelini ekip değil, reis öder.

Milletin hakkı olan başarıyı, iftiharını ve övgüyü milletin reisine ve başkanına vermek ve millete hiç başarı payı vermemek eşyanın tabiatına zıttır, gerçekte çelişir. Kezâ, reis ve başkanın hatâlarını ve yanlışlarını açık yüreklilikle söylemek, hatâdan dönmesine ve daha iyi işler yapmasına zemin hazırladığı gibi, târihe de ışık tutar. Bir çok toplumsal hatâdan da dönülmüş olur. Nitekim Üstad Bedüzzaman Hazretleri, bir cemaatin olgun davranışlarıyla ve atılımlarıyla meydana gelen iyiliklerin, başarıların ve şereflerin o cemaat fertlerine taksim edilmesi gerektiğini; kötülüklerin, başarısızlıkların, tahribâtın ve zâyîâtın ise reisin tedbirsizliğine ve kusurlarına verilmesi gerektiğini kaydeder.²

Sorumluluk almak ve bedel ödemek liderlik vasfının şenindedir.

Dipnot:

1-Dîvân-ı Harb-i Örfî ve Sünûhât, s. 80;

2-Şuâlar, s. 513.